

اشاره: کتاب اقرارهای تن^۱، چهارمین جلد از تاریخ سکسوالیته^۲ بعد از گذشت سی و چهار سال از مرگ میشل فوکو در فوریه‌ی ۲۰۱۸ منتشر شد. جلد اول این مجموعه تحت عنوان اراده به دانستن^۳ در سال ۱۹۷۶ و دو جلد بعدی، کاربرد لذت‌ها^۴ و دغدغه‌ی خود^۵ هر دو کمی پیش از مرگ نویسنده یعنی در سال ۱۹۸۴ منتشر شدند.

Les Aveux de la chair^۱

L'Histoire de la Sexualité^۲

La Volonté de savoir : Paris, Gallimard, coll. « Bibliothèque des Histoires », 1976.

L'Usage des plaisirs^۴

Le Souci de soi^۵

از این تاریخ سکسوالیته تاکنون تنها جلد نخست، یعنی *اراده به دانستن* به فارسی ترجمه شده است.

متن پیش‌رو ترجمه‌ی پیش‌گفتاری است که فردریک گرو^۱ بر روی این اثر مهم نوشته است. گرو، فیلسوف فرانسوی و متخصص اندیشه‌ی میشل فوکو، مسئولیت بازسازی، تنظیم و انتشار این واپسین کتاب را بر عهده داشته است. او در این پیش‌گفتار به معرفی این کتاب، سیر پیدایش و جایگاهش در اندیشه‌ی فوکو می‌پردازد و همچنین توضیحاتی در باب مراحل ویرایش و انتشار این اثر به دست می‌دهد.

میشل فوکو در سال ۱۹۷۶، نخستین جلد از *تاریخ سکسوالیته* را تحت عنوان *اراده به دانستن* منتشر کرد. یادداشت پشت‌جلد این کتاب خبر از مجموعه‌ای شش جلدی داشت که پنج جلد دیگرش تحت عناوین ۲. *تن و بدن*؛ ۳. *بیکار کودکان*؛ ۴. *زن، مادر و بیمار هیستری*؛ ۵. *منحرفان*؛ و ۶. *جمعیت و نژاد*^۶ در آینده منتشر می‌شدند. با این حال هیچ کدام از این کتاب‌ها هیچ‌گاه به منصفی

Frédéric Gros^۱

La chair et le corps^۲

La croisade des enfants^۳

La femme, la mère et l'hystérique^۴

Les pauvres^۵

Population et races^۶

ظهور نرسیدند، اما با رجوع به مجموعه‌ی آرشیوهای فوکو^۱ که در کتابخانه‌ی ملی فرانسه (دپارتمان دست‌نوشته‌ها) نگهداری می‌شوند درمی‌یابیم که پیش‌نویس مهمی دست‌کم از جلدهای تن و بدن^۲ و مبارزه‌ی کودکان^۳ موجود است.

در سال ۱۹۸۴، کمی پیش از مرگ فوکو، جلدهای دوم و سوم^۴ این تاریخ سکسوالیته منتشر شدند. نگارش این دو جلد ۸ سال پیش^۵ آغاز شده بود؛ اما همان‌طور که خود فوکو دو بار خاطر نشان می‌کند محتوای این کتاب‌ها از پروژه‌ی اولیه‌اش بسیار دور بود. او یک بار

۱. منظور از این آرشیو، نزدیک به چهل هزار برگه متشکل از پیش‌نویس‌ها (برای دوره‌ها، کنفرانس‌ها، مقالات و غیره) و همچنین یادداشت‌های سخنرانی‌های فوکو است. این دست‌نوشته‌ها داخل حدوداً صد بسته در سری cote NAF ۲۷۸۳۰ نگهداری می‌شود.

۲. در بسته‌ی ۸۷ تا ۸۹.

۳. بسته‌های ۴۴ و ۵۱.

۴. کار انتشار کاربرد لذت‌ها (*L'usage des plaisirs*) و دغدغه‌ی خود (*Le souci de soi*)، به ترتیب در ۱۲ آوریل و ۳۰ می ۱۹۸۴ به پایان رسید. دلیل دفر در «گاه‌شماری» اش اشاره می‌کند که پیر نورا در روز ۲۰ ژوئن یک نسخه‌ی آماده‌ی چاپ از دغدغه‌ی خود را به دست میشل فوکو رساند، یعنی زمانی که او در بیمارستان سالپتریر بستری بود (و چند روز بعد، یعنی در روز بیست‌وپنجم همان ماه چشم از جهان فروبست).

(Michel Foucault, Œuvres, édition établie sous la direction de Frédéric Gros, Paris, Gallimard, « Bibliothèque de la Pléiade », 2015, t, I, p. xxxviii)

۵. ما نمی‌توانیم از «خلأ ویراستاری» حرف بزنیم. نکته‌ی دیگر آن‌که بسیاری از مقالات منتشرشده بین سال‌های ۱۹۷۶ تا ۱۹۸۴ در گفته‌ها و نوشته‌ها گردآوری شده‌اند.

در فصل «تغییرات»^۱ از کتاب کاربرد لذت‌ها به این مسئله چنین اشاره می‌کند: «این مجموعه تحقیقات دیرتر از آنچه پیش‌بینی می‌کردم، و کاملاً به فرم دیگری پدیدار شدند»؛ و در جایی دیگر در پی‌نوشتی^۲ که در زمان انتشار به کتاب‌ها افزوده بود نیز این موضوع را ذکر می‌کند.

هدف فوکو که پیش‌تر مطالعه‌ی پروژه‌ی بیوپولیتیک مدرن سکسوالیته بین قرن شانزدهم تا نوزدهم بود - که پاره‌پاره در دوره‌های کولژ دو فرانس مورد بحث قرار می‌گرفت - به مطالعه‌ی پروبلماتیزه کردن لذت جنسی^۳ تغییر کرد. این پروژه که درون چشم‌انداز تاریخی تبارشناسی‌ای از سوژه‌ی میل و تحت افق مفهومی هنرهای اگزستانس قرار می‌گیرد متون فیلسوفان، پزشکان، سخنوران و امثالهم را در فرهنگ رومی - یونانی باستان بررسی می‌کند. جلد چهارم این اثر به پروبلماتیزه کردن تن^۴ توسط پدران مقدس در قرون اولیه‌ی مسیحیت (از ژوستین^۵ تا سنت اگوستین^۱)

Modification^۱

فصل تغییرات اولین فصل از بخش مقدمه‌ی کتاب کاربرد لذت‌هاست. م.

^۲. این پی‌نوشت در سال ۱۹۸۴ به مناسبت انتشار جلد‌های دوم و سوم این تاریخ سکسوالیته نوشته شده است. م.

Plaisir sexuel^۳

La chaire^۴

Justin^۵

اختصاص داده شده است. این جلد در گسترش این تاریخ سکسوالیته‌ی جدید، ده‌ها قرن نسبت به پروژه‌ی اولیه جابه‌جا شده‌است و نقطه‌ی ثقلش را در ایجاد نوعی اخلاقیات سوژه باز یافته است. در این مورد پی‌نوشت^۱ ۱۹۸۴ چنین جمع‌بندی می‌کند:

و درنهایت، اکنون بر این مطالعه‌ی گسترده درباره‌ی تبارشناسی انسان^۲ میل^۲ از عهد کلاسیک تا قرون اولیه‌ی مسیحیت، متمرکزسازی‌ای کلی صورت گرفته است و انتشار این اثر در سه جلد خواهد بود که یک کل را شکل می‌دهند:

- کاربرد لذت‌ها در پی مطالعه‌ی شیوه‌ای است که

اندیشه‌ی یونانی کلاسیک با آن به بازانندی

رفتار جنسی^۳ دست یازید. [...] همچنین به این

مسئله می‌پردازد که چگونه اندیشه‌ی پزشکی و

فلسفی^۴ «کاربرد لذت‌ها» - *khôrisis*

- *aphrodisiôn* را ترسیم کرد و توانست

موضوعاتی از زهد و ریاضت را مدون کند که

درصدد بازگشت به چهار محور بزرگ از

^۱ Saint Augustin

^۲ L'homme du désir

^۳ Le comportement sexuel

تجربه‌اند: رابطه با بدن، رابطه با شریک، رابطه با
پسران و رابطه با واقعیت.

- دغدغهی خود این پروبلماتیزه‌شدن را در میان
متون یونانی و لاتین دو قرن اول مسیحیت
تحلیل می‌کند و همچنین به انحنایی می‌پردازد
که این مسئله بر هنر زندگی تحمیل می‌کند؛ هنر
زندگی‌ای که تحت تسلط نگرانی‌های معطوف
به خود است.

- *اقرارهای تن* در نهایت به تجربه‌ی تن در قرون
اولیه‌ی مسیحیت می‌پردازد و نقشی که
هرمنوتیک و رمزگشایی پالوده‌کننده‌ی میل در آن
ایفا می‌کنند.

سیر پیدایش این واپسین اثر پیچیده است. باید اشاره کنیم که در
«مسیر اولیه»ی تاریخ سکسوالیته، اعمال و آموزه‌های مسیحی
اعترافات^۱ تن می‌بایست در جلد تن و بدن^۲ تحت آزمون تاریخی

Confessions^۱

۲. م. سنلار (M. Senellart) در پانوشت *اراده به دانستن* می‌گوید که فوکو اما به این نکته
رسیده بود که به این جلد از کتاب که به مسئله‌ی توبه‌ی مدرن مسیحی پرداخته چنین عنوانی
بدهد: *اقرارهای تن* (Œuvres, t. II, p. ۱۵۰۴).

قرار می‌گرفتند. مسئله‌ی این کتاب مطالعه‌ی «فرگشت کاتولیک شبانی و همین‌طور تقدس توبه بعد از شورای ترنت»^۱ بود. اولین ایده‌ی این تحقیقات همزمان با درس ۱۹ فوریه‌ی ۱۹۷۵ کولژ دو فرانس ارائه شده بود.^۲ با وجود این، میشل فوکو بسیار سریع تغییر نظر داد و مصمم شد به قعر تاریخ مسیحیت بازگردد، به دنبال بازگیری نقطه‌ی آغازین: لحظه‌ی پیدایش الزام مرسوم‌شده‌ای از حقیقت؛ لحظه‌ی پیدایش فرمانی که سوژه را به تقریر یک حقیقت-گفتن^۳ درباب خودش ملزم کرد. بدین ترتیب فوکو بعد از سال‌های ۱۹۷۷-۱۹۷۶ تعداد قابل توجهی یادداشت و پیش‌نویس در باب مطالعه بر روی ترتولین^۴ و کسین^۵ جمع‌آوری کرده بود.^۱ ذیل

۷

Concile de Trente^۱

شورای ترنت به مجموعه‌ی نشست‌ها و شوراهایی اطلاق می‌شود که در سال‌های ۱۵۴۵ تا ۱۵۶۳ توسط کلیساهای کاتولیک با هدف مقابله با پروتستانسیم برگزار شدند. همان. ص ۲۷۶. فوکو پیش‌تر در میانه‌ی نخستین تحقیقاتش برای سنجش میزان وفور این دست دگرگونی‌ها یک بازگشت تاریخی مهم داشت، بازگشت به قرن‌های دوازدهم و سیزدهم (برای مثال شورای لاتران در ۱۲۱۵ که تقدس توبه را سامان می‌بخشد).

^۲ Les anormaux, éd. V. Marchetti et A. Solomoni, Paris, Gallimard, Le

Seuil,

^۳ .dire-vrai. فوکو ترکیبات دیگری نیز با این دو واژه دارد. این اصطلاح را نباید با ترکیبات دیگر خلط نمود، از جمله dire le vrai (گفتن حقیقت) dire vrai (حقیقت گفتن) و غیره.

۴

Tertullien^۴

Cassien^۵

دفر^۲ درباره‌ی ماه اوت ۱۹۷۷ می‌نویسد: «فوکو در شهر واندوور^۳ است. درباره‌ی پدران کلیسا می‌نویسد و بنا دارد که تاریخ سکسوالیته‌اش را چندین قرن جابه‌جا کند.»^۴ فوکو کمی بعد و در پژوهشش در باب «حکومت‌مندی‌ها» در کولژ دو فرانس (جلسات ۱۵ و ۲۲ فوریه‌ی ۱۹۷۸)^۶ به این سری مطالعات اشاره می‌کند و از آن‌ها به هدف تعیین خصیصه‌های لحظه‌ی مسیحی «حکومت‌مندی شبانی»^۷ بهره می‌جوید: «کنش‌های حقیقت» (گفتن حقیقت به خود) بر محوریت رویه‌های انقیاد استوار شده‌است. پس از آن در ماه اکتبر ۱۹۷۹ این نتایج جهت به‌کاررفتن در یکی از دو کنفرانس پیش‌بینی‌شده در سلسله سخنرانی‌های تنر^۸ در دانشگاه استنفورد بررسی و در هم ادغام شدند.^۹

^۱ . این یادداشت‌ها در جعبه‌ی شماره‌ی ۲۲ موجودند.

^۲ Daniel Defert (شریک زندگی فوکو)

^۳ Vendeuvre

^۴ “Chronologie” in M. Foucault, *Œuvres*, t. II, p. XXVI

^۵ Gouvernementalité

^۶ Sécurité, territoire, population, éd. M. Senellart, Paris, Gallimard, Le

^۷ seuil, coll. « Hautes études », 2004.

^۸ . در این‌جا منظور فوکو تکنیکی برای اداره‌ی افراد است که مسئله‌ی رستگاری‌شان را در نظر دارد.

^۹ Tanner Lectures

^۹ . این دو کنفرانس با نام « Omnes et singulatim » [لاتین. به‌معنای همگان و فرد] به

سوی نقدی از عقل سیاسی» منتشر شده‌اند. (برای این متن ن.ک. انتشار و معرفی م. سنلار، در

سال ۱۹۸۰ لحظه‌ی سرنوشت‌سازی برای ازسرگیری تحقیقات است که به نوشتن پیش‌نویس‌های *اقرارها* منجر شد. فوکو در ماه‌های فوریه و مارس ۱۹۸۰ در کولژ دو فرانس، مجموعه مسائل تاریخی دقیق و مستندی ارائه داد که به الزام‌های مسیحی حقیقت در ارتباط با آماده‌سازی برای غسل تعمید، آداب توبه و هدایت صومعه‌ای میانه‌ی قرن دوم و چهارم می‌پرداخت - بدون هیچ اشاره‌ای به این امر که این مطالعات پیش‌تر در *تاریخ سکسوالیته* جای گرفته‌اند.^۱ او در پاییز همان سال در آمریکا، دو کنفرانس در دانشگاه کالیفرنیا و کالج دارتموس ارائه داد. این دو کنفرانس علی‌رغم گستردگی کلان نظری‌شان بیانگر همین موضوعات بودند.^۲ اما به‌طور خاص، در سمیناری که با ریچارد سنت^۳ در نیویورک داشت، تمامی مفصل‌بندی‌های آن‌چه که به *اقرارهای تن* بدل خواهد شد را، این‌بار

M. Foucault, *Œuvres*, t. II, p. ۱۳۲۹-۱۳۵۸ et ۱۶۳۴-۱۶۳۶).
Du gouvernement des vivants, éd. M. Senellart, Paris, Gallimard, Le

Seuil, Coll. « Hautes Études », 2012

حکومت‌مندی‌ای بر زندگان. محتوای این دوره‌ها (جز جلسات اول که به خوانشی از شاه‌ادیپ از سوفوکل اختصاص داشت) بازنویسی شده بود، اما در دست‌نوشه‌های نهایی به‌طور تمام و کمال احیا شده‌اند.

L'origine de l'herméneutique de soi, éd. H.-P. Fruchaud et D.
Lorenzini, Paris, Vrin, 2013
Richard Sennett^۴

به‌طور کاملاً شماتیک، ارائه کرد.^۱ در واقع در این سمینار نتایجی در باب آموزه‌ی ازدواج کلمنت اسکندری^۲ و هنر مسیحی باکرگی (تحولش از سپیرین^۳ مقدس تا پایسل انسیر^۴ با گذر از متد المپ^۵) مطرح می‌شود. همچنین در همین سمینار است که معنای اصلی‌ای که مفهوم لیبیدو در فرهنگ ما و به واسطه‌ی آموزه‌های سنت آگوستین — پس از هبوط^۶ و درون ازدواج^۱ — به خود گرفته است،

۱. دست‌نوشته‌ی این کنفرانس‌ها در بسته‌ی شماره‌ی ۴۰ قرار دارد. من از آقای فروشود بسیار سپاسگزارم که نسخه‌ی شخصی‌شان از این سمینار را در اختیار ما قرار دادند. این نسخه قدمی مهم در بازساختن اقرارهای تن بود.

Clément d'Alexandrie^۲

۱۵۰ تا ۲۱۵ میلادی. او از پدران مسیحی اهل یونان بود که در زمره‌ی رواقیون قرار می‌گرفت. به‌طور خاص در مورد ازدواج بر این نظر بود که تنها هدف ازدواج بقای نسل باید باشد. به این دلیل ازدواج انسان‌های پیر را ممنوع می‌داند. م.

Cyprien^۳

یکی از پدران مسیحی قرن سوم در آفریقای شمالی. م.

Basile d'Ancyre^۴

پدر یونانی قرن چهارم. م.

Méthode d'Olympe^۵

پدر یونانی قرن چهارم. م.

۶. در این سخنرانی فوکو به کتاب *شهر خدا* (جلد چهاردهم) از سنت آگوستین می‌پردازد. سنت آگوستین در این بخش در مورد عمل جنسی و اینکه انسان در حین عمل جنسی بی‌اختیار می‌شود سخن گفته است. فوکو در بخشی از این سخنرانی با ارجاع به سنت آگوستین می‌گوید: «آن‌چه که بسیار تعجب‌برانگیز است این امر نیست که سنت آگوستین توصیفی بسیار کلاسیک از عمل جنسی ارائه می‌دهد، بلکه این است که موجودیت روابط جنسی را، پیش از هبوط و در بهشت، در حین منجرکننده نشان دادن عمل جنسی نشان می‌دهد. سنت آگوستین یکی از اولین پدران مسیحی است که چنین امکانی را مطرح می‌کند و این موضوعی است بسیار مهم.

مورد آزمون قرار می‌گیرد. بنابراین می‌توان گفت که فوکو پس از پایان سال ۱۹۸۰ نه تنها شهود قوی‌ای از معماری و موضوعات عمده‌ی *اقرارهای تن* داشت، که حتی پیشاپیش کاری مهم در جست‌وجوی منابع انجام داده بود، دست‌کم در مورد مطالعه‌ی رسوم توبه و خصیصه‌های هدایتِ صومعه‌ای منابع تکمیل شده بودند.

شواهد حاکی از آن است که متن کامل کتاب *اقرارها* در سال‌های ۱۹۸۱ و ۱۹۸۲ نوشته شده است. فوکو در ماه مه ۱۹۸۲ در شماره‌ای از مجله‌ی *ارتباطات*^۲ متنی را به عنوان «چکیده‌ی سومین جلد تاریخ

مشخصاً نباید این‌طور فکر کرد که روابط جنسی در بهشت چنین شکل صرع‌گونه‌ای را داشته که متعلق به دوره‌ی ماست. پیش از هبوط، بدن آدم و به‌طور خاص هر عضو از این بدن، کاملاً تحت فرمان روح و اختیار بود. اگر آدم می‌خواست در بهشت زادولد کند، می‌توانست این کار را با روش و چیرگی‌ای انجام دهد که از آتش بودند، همان‌طور که مثلاً بذرهایی را در زمین می‌کاشت ... سکس او همانند دستی بود که به‌آرامی بذر را در زمین می‌کارد. اما در زمان هبوط چه اتفاقی افتاد؟ آدم با ارتکاب اولین گناه در مقابل خدا برخاست ... [فوکو در ادامه نقل می‌کند که آدم در مقابل خدا و در تلاش برای نادیده انگاشتن اراده‌ای که به اراده‌ی خدا وابسته باشد به دنبال دست‌یافتن به اراده‌ای خودمختار شد] در نتیجه و در اثر نفی کردن اراده‌ی خداوند آدم چیرگی بر خودش را از دست داد ... بدنش و به‌طور خاص برخی از اعضای بدنش از اطاعت در مقابل دستوراتش دست کشیدند و علیه‌ش شورش کردند و اعضای جنسی اولین اعضای از بدن بودند که دست به نافرمانی زدند» م.

^۱ بخشی از این سمینار در متنی به نام «سکسوالیته و انزوا» موجود است.

London Review of Books, mai-juin 1980, -- in *Dites et écrites*, texte n

^۲ « Sexualités occidentales. Contribution à l'histoire et à la sociologie de la sexualité » mai 1982, XXXV, coordonné par Ph. Ariès et A. Béjin.

سکسوالیته»^۱ انتشار داد. در همان زمان در دوره‌های کولژ دو فرانس او «چرخش» کهنش را به‌طور گسترده‌تری اعمال کرد. لحظه‌ی یونانی-لاتین که هیچ‌گاه نزد فوکو به‌طور کامل نادیده انگاشته نشده بود — اما با این حال بین سال‌های ۱۹۷۸-۱۹۸۰ به امری فرعی فروکاسته شده بود — این بار برای تحقیقات فوکو به نقطه‌ای گران‌بها بدل شد، خصوصاً برای تعیین نقاط تقلیل‌ناپذیر در باب اعمال حقیقت‌گویی^۲ و حکومت‌مندی مسیحی (با در نظر گرفتن تفاوت‌هایی که میان حکومت بر شهر و حکومت‌مندی شبانی، میان هدایت آگزیستانس در بخش‌های فلسفی یونانی-رومی و هدایت آگزیستانس اعمال‌شده در صومعه‌ها، میان آگاهی‌سنجی^۳ رواقی و آگاهی‌سنجی مسیحی و غیره وجود دارد). بنابراین آنچه که صرفاً

« Le combat de la chasteté », éd. M. Senellart in M. Foucault, *Œuvres*, t. II, p. 1365-1379 et 1644-1648.

«نبرد پاکدامنی». فوکو با این مقاله یک فصل کامل از دومین بخش کتاب را «استخراج می‌کند.» (ما از تصحیحات روشن فوکو بر روی متنش به خوبی استفاده کردیم). او همچنین در ماه آوریل ۱۹۸۳ بر این باور بود که صرفاً یک اثر را باید پیش از اقرارهای تن انتشار دهد؛ اثری که به تجربه‌ی کهن افرودیس می‌پرداخت (تحت عنوان کاربرد لذت‌ها). نگاه کنید به تاریخ این متن، نکته‌ای از ما بر روی کاربرد لذت‌ها و دغدغه‌ی خود به‌طور مشترک، برای «کتابخانه‌ی پلیاد» در؛

M. Foucault, *Œuvres*, t. II, p. 1529-1542
Véridiction^۲

این اصطلاحی است که توسط خود فوکو ساخته شده است. به معنای گفتن حقیقت. م.

L'examen de conscience^۳

امری فرعی بود، روزه‌روز بیشتر بدل به خود اِیْزِه‌ی تحقیق می‌شود؛ اِیْزِه‌ای استوار و مُصر. هدف فوکو پس از سال ۱۹۸۱ مشخص است: دوره‌ی کولژ دو فرانسی که در آن سال ارائه شد، کاملاً تحت سیطره‌ی ارجاعات کهن بود (مسئله‌ی ازدواج و عشق پسران در عهد باستان)^۱، این امر درحالی است که فوکو در سلسله کنفرانس‌هایی که در ماه مه همان سال در دانشگاه لوون ارائه کرد سعی داشت توازنی میان ارجاعات کهن و مسیحی نگه دارد. در سال ۱۹۸۲، این سبک تماماً مسیحی الزام‌های حقیقت و سایر روش‌های ریاضت‌کشی دیگر موضوع اصلی سلسله کنفرانس‌ها و سمینارهای آمریکایی فوکو نبود («حقیقت گفتن به خود»^۲ در دانشگاه تورنتو در ژوئن^۳، «تکنیک‌های خود» در دانشگاه ورمون در

Subjectivité et Vérité, éd. F. Gros, Paris, Gallimard, Le seuil, coll. «^۱

Hautes Études », 2014.

Dire vrai sur soi-même, éd. H.- P. Fruchaud et D. Lorenzini, Paris,^۲
Vrin, 2017.

Mal faire, Dire vrai. Fonction de l'aveu en justice, éd. F. Brion et B.^۳

Harcourt, Louvain, presses universitaires de Louvain, 2012

بدکاری، حقیقت گفتن. کارکرد اقرار در عدالت.

اکتبر)^۱ و در کلاس‌های کولژ دو فرانس نیز این موضوع بیشتر در حاشیه و صرفاً به عنوان نقطه‌ای معیار بیان می‌شد.^۲

بنابراین برای جمع‌بندی مجموعه‌ی کارهای فوکو پس از /اراده به دانستن (۱۹۷۶) می‌توان گفت که پروژه‌ی تاریخ سکسوالیته‌ی مدرن بعد از سال‌های ۱۹۷۷-۱۹۷۸ نیمه‌تمام رها شد. این امر به دو دلیل اتفاق افتاد؛ اول به دلیل تمرکز ویژه‌ای که فوکو (بین سال‌های ۱۹۷۹ و ۱۹۸۲) بر پروبلماتیزه شدن تاریخ تن مسیحی داشت - از قبل گذر از اصلی‌ترین «کنش‌های حقیقت» (*exomologèse* و *exagorèse*)^۳، هنرهای باکرگی و آموزه‌های ازدواج نزد پدران

^۱. متن این سخنرانی در گفته‌ها و نوشته‌ها (*Dites et écrits*) موجود است. همین‌طور حدود شش ماه بعد در کنفرانسی در باب «فرهنگ خود» در دانشگاه کالیفرنیا (برکلی) در آوریل ۱۹۸۳ به آن می‌پردازد:

La culture de soi, éd. H.- P. Fruchaud et D. Lorenzini, Paris, Vrin, 2015.
L'herméneutique du sujet, éd. F. Gros, Paris, Gallimard, Le Seuil, ^۲
coll. « Hautes Études », 2001.

^۳. فوکو بر این نظر است که در تاریخ مسیحیت اشکال مختلفی از اعتراف و توبه وجود داشته. در هرمنوتیک سوژه به این نکته می‌پردازد که این اشکال اعتراف و توبه در گذاری از *exomologèse* به *exagorèse* واقع شده است. فوکو *exomologèse* را شکلی از اعتراف می‌داند که بیشتر به گناهمانی که انجام شده دلالت دارد و اتفاقاً رمزگون و بدون جزئیات است و در اعمال توبه جایگاهی محدود دارد. در عوض *exagorèse* شکلی از اعتراف است که با ویژگی بازگو کردن هر آنچه به آن می‌اندیشی شناخته می‌شود. این قسم از توبه پرجزییات است و فرمی اقرارگون دارد و در اعمال توبه جایگاه وسیع‌تری می‌گیرد. م.

مسیحی قرون اولیه — و همچنین به این دلیل که مطالعات فوکو بین سال‌های ۱۹۸۲ تا ۱۹۸۴ بیشتر به سوی هنرهای زندگی یونانی-رومی و نقشی که *افرودیسیا*^۱ در آن ایفا می‌کند سوق پیدا کرده بود.

مهلت تحویل دست‌نوشته‌ها در باب تن مسیحی و نسخه‌ی ماشین‌نویسی شده‌اش به انتشارات گالیمار پاییز سال ۱۹۸۲ بود.^۲ فوکو در همین زمان به پیر نورا گفته بود که انتشار کتاب *اقرارهای تن قریب‌الوقوع* نخواهد بود، زیرا با ترغیب پل وین^۳ مصمم شده بود که ابتدا کتاب دیگری را انتشار دهد؛ کتابی که به تازگی از روی مجلدی درباره‌ی تجربه‌ی *افرودیسیا*ی یونانی-لاتین بازنویسی شده بود. اهمیت پژوهش‌هایی که کمی پیش‌تر از آن سخن به میان آوردیم چنان است که فوکو را بر آن می‌دارد که کتاب را به دو جلد مجزا و آن‌طور که امروزه برای ما شناخته شده‌اند تبدیل کند: کاربرد

^۱ Aphrodisia. افشین جهانانیده و نیکو سرخوش در کتاب *تئاتر فلسفه* در مقاله‌ی «در باب تبارشناسی اخلاق؛ مروری بر کارهای در حال انجام» در زیرنویس صفحه‌ی ۴۷۳ برای این اصطلاح از تعبیر روان‌شناختی «تحریک جنسی» استفاده کرده‌اند. مراد فوکو از افرودیسیا به تبع اندیشه‌ی یونانی باستان اعمال، میل و لذت جنسی است.

^۲ در مدرکی که توسط پیر نورا نگه‌داری می‌شود و نسخه‌ی ماشین‌نویسی اصلی انتشارات گالیمار است، یک برجسب چسبانده شده‌است که رویش نوشته اکتبر ۱۹۸۲.

^۳ Paul Veyne

لذت‌ها و دغدغهی خود. کار نگارش و ویرایش این دو جلد - با توجه به این‌که او آن زمان در کولژ دو فرانس زمینه‌ی دیگری از تحقیقات را نیز آغاز کرده بود: مطالعه درباره‌ی پارسیا^۱ - باعث شد بازخوانی اقرارهای تن به تعویق بیفتد، و حتی شاید اساساً از بازگشت به این کار منصرف شده بود. از مارس تا مه ۱۹۸۴، در همان زمانی که کار ویرایش جلد‌های دوم و سوم کتاب به پایان رسید، درحالی‌که به شدت بیمار و فرسوده بود، کار تصحیح بازنویسی‌های اقرارهای تن را از سر گرفت. در پی یک کسالت از سوم ژوئن در بیمارستان سالپتریر بستری شد. او در بیست‌وپنجم ژوئن در همان بیمارستان چشم از دنیا فروبست.

ما برای به انجام رساندن این ویرایش، هم از دست‌نوشته‌هایی که با دست‌خط خود فوکو موجود است و هم از نسخه‌ی

^۱ *Le Gouvernement de soi et des autres*, éd. F. Gros, Paris, Gallimard, Le Seuil, coll. « Hautes Études », 2008 ; *Le Courage de la vérité*, éd. F. Gros, Paris, Gallimard, Le Seuil, coll. « Hautes Études », 2009.

همچنین بنگرید به مجموعه سخنرانی‌های ارائه شده در برکلی دانشگاه کالیفرنیا در پاییز ۱۹۸۳

در باب پرسسیا:

Discours et vérité, éd. H. -P. Fruchaud et D. Lorenzini, Paris, Vrin,

۲۰۱۶.

ماشین‌نویسی شده استفاده کردیم.^۱ این نسخه‌ی ماشین‌نویسی شده که توسط انتشارات گالیمار بر اساس دست‌نوشته‌ها انجام شده و برای بازبینی نهایی به دست فوکو رسانده شده بود^۲، پر از غلط است — منشی‌ای که همواره متن‌هایش را تایپ می‌کرد و به خوبی دست‌خطش را می‌شناخت در دسترس نبود و به همین دلیل فوکو نتوانسته بود به کارش اعتماد کند. بنابراین ما ابتدا به دست‌نوشته‌های اصلی^۳ بازگشتیم، البته کاملاً با در نظر داشتن تصحیح‌هایی که فوکو تا جایی که زمانش را داشت بر روی نسخه‌ی ماشین‌نوشته (حداقل در دو بخش نخست متن)^۴ اعمال کرده بود. نقطه‌گذاری‌ها را تعدیل کردیم تا متن روان‌تر خوانده شود، عدم

۱. این دست‌نوشته‌ها در بسته‌ی ۸۴ قرار دارند. ما همچنین در این بسته، یک پوشه شامل ۱۱ برگه را یافتیم که شامل توضیحاتی اضافه بر دست‌نوشته‌های اصلی‌اند. با خواندن این برگه‌ها دریافتیم که این نوشته‌ها قطعه‌ای جدا شده از یک متن بسیار بزرگتر است (اولین عبارت: «اما این نتیجه‌گیری جا را باز می‌کند برای...» و آخرین: «در هر حال، این که گناه‌کار با خودش تنها باشد...»)

۲. نسخه‌ی ماشین‌نویسی شده در مؤسسه‌ی رساله‌های نشر معاصر (Imec, Caen) نگهداری می‌شود. این نسخه شامل تصحیحات فوکو نمی‌شود.

۳. این نوشته‌ها در بسته‌های ۸۵ و ۸۶ نگهداری می‌شوند.

۴. ما همچنین تصحیح‌های بسیار محدودی در سومین بخش از متن یافتیم، اما این تصحیح‌ها همه با دست‌خط فوکو نیستند. فوکو در این مدت همیشه دست‌نوشته‌هایش را پیش چشم نداشته است، به همین دلیل در برخی جاها تصحیح‌هایی مربوط به اشتباهات بازنویسی را به نسخه‌ی ماشین‌نویسی شده اعمال کرده که لازم نبوده است. ما در این موارد غالباً از خود نسخه‌ی اولیه استفاده کردیم.

هماهنگی‌ها در ارجاعات را همگون کردیم و به کدهای ویرایشی‌ای که در جلدهای دو و سه از تاریخ سکسوالیته (کاربرد لذت‌ها و دغدغهی خود) به کار رفته بود رجوع کردیم. از گروهی برای مشخص کردن مداخله‌های خودمان در متن اصلی استفاده کرده‌ایم.^۱ این مداخله‌ها چندین نوع دارند: نگاشتن یادداشت برای تکمیل قسمت‌هایی از دست‌نوشته که علامت‌گذاری‌ای بدون محتوا^۲ آورده شده باشد، افزودن یادداشت‌ها و پانوشت‌ها در جایی که نقل‌قول‌ها بدون ارجاع آمده باشند؛ کامل کردن جاهای خالی، تصحیح عبارتهایی که لغزش گرامری دارند، درست نیستند، یا آشکارا غلط‌اند؛ تصحیح اشتباهات اسامی خاص؛ افزودن ترجمه بر عباراتی که مسقیماً از یونانی، لاتین یا آلمانی^۳ نقل شده‌اند؛ افزودن عناوین فصل در جاهایی که از قلم افتاده‌اند.^۴ ما برای این کار ویرایش،

^۱ . به‌استثنای گروه‌هایی که در داخل نقل‌قول‌ها آمده‌اند: این گروه‌ها به نوآوری‌های شخص فوکو بازمی‌گردند که برای تدقیق معنای نقل‌قول به کار رفته‌اند. یا حتی به شیوه‌ای کلاسیک، با سه نقطه: [...] برای اشاره به این‌که بندهایی به‌طور اختیاری حذف شده‌اند.

^۲ . و نیز زمانی که پاورقی‌ها به گزاره‌های بسیار عمومی ارجاع دارند. برای اینکه بتوان محتوای این نکات را تعیین کرد، ما به سادگی با [یادداشت خالی] مشخص کرده‌ایم.

^۳ . در جاهایی که خود متن فوکو اشاره‌هایی کافی برای فهم جمله داده است، ترجمه‌ای اضافه نکرده‌ایم.

^۴ . برای عناوین، ما با از توصیفات میانه‌روانه‌ای بهره جستیم، شاید مگر برای فصل «لیبیدویی کردن سکس» — اما خود فوکو نیز در متن از لیبیدویی کردن عمل سکسی حرف می‌زند. برای

متون آرشوشده درون جعبه‌ها را با یادداشت‌های اصلی سخنرانی‌های منتسب به اولین پدرهای مسیحیت در قرن‌های اولیه تطبیق دادیم.^۱ پژوهش‌های ارزنده‌ی میشل سنلار به ما یاری فراوان دادند، همچنین رساله‌ی فیلیپ شوالیه^۲. من از دانیل دفر و هانری-پل فروشد^۳ برای بازخوانی صبورانه و ثمربخش‌شان از متن، متشکرم. «کتاب‌شناسی» نهایی بر طبق اصول ویرایشی کتاب‌های کاربرد لذت‌ها و دغدغه‌ی خود آماده شده‌است. البته این کتاب‌شناسی تنها آثاری را شامل می‌شود که در بدنه‌ی متن به آن‌ها اشاره شده‌است در غالب «فهرست کتاب‌های نقل شده^۴». همچنین همان‌طور که با بررسی آرشویو یادداشت‌های میشل فوکو بر روی پدرهای مسیحی نیز معلوم می‌شود، باید بر این نکته تاکید کرد که این «کتاب‌های نقل شده» تنها بخش اندکی از ارجاعاتی را در می‌گیرد که توسط

بخش‌های فرعی، از فواصل موجود در دست‌نوشته‌ها استفاده کرده‌ایم. عناوین «غسل تعمید طاقت‌فرسا» و «هنر هنرها» از خود فوکو هستند. ما آن‌ها را درون پروژه‌ی کار یافتیم. (بسته‌ی ۹۰. پوشه‌ی ۱، برگه ۲)

۱. این یادداشت‌ها در بسته‌های ۲۱، ۲۲ و ۲۴ قرار دارند. ما در تمام موارد و برای کل پدران مسیحی، از متون انتقادی بهره بردیم اما با رجوع سیستماتیک به متون اصلی.

Philippe Chevallier, *Michel Foucault et le christianisme*, Lyon, ENS^۲

Édition, 2011.

Henri-Paul Fruchaud^۳

Index des ouvrages cités^۴

فوکو مورد مطالعه و بررسی قرار گرفته است^۱ (مخصوصاً در مورد نویسندگان مدرن). بر طبق درخواست ذی‌نفعان حقوقی این اثر، بخش‌هایی از یادداشت‌های ویراستار حذف شده‌اند؛ همچون تفسیرها، ارجاعات درونی به آثار فوکو و اظهار فضل‌ها. کار ما به ساختمان متن محدود شده است.

ما چهار ضمیمه به انتهای این متن اضافه کردیم که هر یک وضعیت متفاوتی دارند. سه ضمیمه‌ی اول از میان برگه‌هایی است که فوکو در پوشه‌هایی جداگانه در میان دست‌نوشته‌هایش (در صفحات پایانی از اولین بخش متن /اقرارها) قرار داده است.^۲ ضمیمه‌ی اول

^۱. داخل این بسته‌ها، درباره‌ی هر پدر مقدس و یا درباب هر یک از اعمال مذهبی (غسل تعمید، توبه و غیره) می‌توان فهرست‌های کتابشناسی بسیار مهمی یافت.

^۲. این پوشه‌ها را در بسته‌ی ۸۵ یافتیم. در واقع بسته‌های ۸۵ و ۸۶ حاوی همان دست‌نوشته‌ای است که برای ماشین‌نویسی توسط انتشارات گالیمار مورد استفاده قرار گرفته است. اما دست‌نوشته‌ها بر اساس نظم متن اصلی در این بسته‌ها قرار نگرفته‌اند: فصل‌های دو، سه و چهار از بخش اول کتاب و همچنین کل بخش سوم کتاب در بسته‌ی ۸۵ قرار دارند، در حالی که فصل یک از بخش اول و همچنین کل بخش دوم در بسته‌ی ۸۶ جای گرفته‌اند. همچنین در داخل این بسته‌ها و در اولین پوشه، یک مقدمه و یک طرح مقدماتی یافتیم که آشکارا به پروژه‌ی *تن و بدن* مربوط است. هیچ بعید نیست که فوکو زمانی برای پیگیری نکته‌ای در *اقرارهای تن* به متون مورد بررسی‌اش در پروژه‌ی *تن و بدن* بازگشته باشد. برای مثال، در متن *اقرارها* به این جمله برمی‌خوریم: «من می‌خواهم یکی از آخرین فصل‌ها را به مفهوم‌پردازی سنت آگوستین اختصاص دهم. به دو دلیل: اول این‌که این مفهوم‌پردازی جدی‌ترین طرح نظری‌ای را می‌سازد که می‌تواند در آن واحد، هم زهدی از پاکدامنی و هم اخلاقی از ازدواج را در خود جای دهد؛ دوم این‌که با توجه به این‌که به عنوان مرجعی استوار در باب اخلاق سکسی از مسیحیت غربی

اشاره‌ای ساده و کوتاه به اهداف کلی اثر است («آنچه که [در این متن] قرار است نشان داده شود...»); گویی مقدمه یا معرفی اثر است یا ممکن است به عنوان راهنما و برای کاربرد شخصی نوشته شده باشد.^۱ ضمیمه‌ی دوم به سنجشی انتقادی از روابط میان *exomologèse* و *exagorèse* تخصیص یافته‌است. مشخصاً این بخش از نوشته مطالعه‌ای جدی است و با کلیت اولین بخش کتاب پیوستگی دارد. آنچه که مشخص نیست این است که آیا فوکو نهایتاً نخواسته که این نوشته‌ها در متن نهایی کتاب جایی داشته باشند یا اساساً این مطالب را پس از اتمام کار ماشین‌نویسی نوشته است. سومین ضمیمه به بسط تحشیه‌ای در باب لعنت قابیل و سرپیچی او از اعتراف به جرمش می‌پردازد که پیش‌تر بسیار موجز و

مورد استفاده قرار می‌گیرد، نقطه‌ی آغاز مطالعه‌ی پیش رو خواهد بود» (بنگرید به ص. ۲۵۴ همین کتاب).

۱. ممکن است بند نخست در *اقرارهای تن* بسیار تند و بی‌مقدمه به‌نظر برسد («رژیم افروزیسیا که در کاربرد ازدواج، در تولید مثل، در سلب صلاحیت از لذت و در پیوند همدلی مسئولانه و شدید میان زوج‌ها تعیین شده، توسط فیلسوفان و راهنمایان غیرمسیحی تنظیم شده است...»)، اما هیچ قطعیتی وجود ندارد که فوکو به نوشتن مقدمه‌ای برای این اثر اندیشیده باشد. در واقع دغدغه‌ی خود نیز به شیوه‌ای تند و بی‌مقدمه آغاز می‌شود: «من با تحلیل متنی بسیار خاص می‌آغازم...» (M. Foucault, *Oeuvres, t, II, p. 971*). گویی «مقدمه‌ی بلند کاربرد لذت‌ها تمام» سه جلد، که یک کل را شکل می‌دهند» («پاورقی» ۱۹۸۴) را مورد بحث قرار می‌دهد.

فشرده در فصل سوم («دومین توبه») از بخش اول کتاب به آن اشاره شده است. ضمیمه‌ی چهارم به آخرین پیش‌روی دست‌نوشته‌ها و نسخه‌ی ماشین‌نویسی شده مربوط است. ما ترجیح دادیم که این متن را تحت عنوان ضمیمه منتشر کنیم، زیرا از مضمون‌هایی سخن به میان می‌آورد که پیش‌تر [در خود متن] آمده‌اند. به نظر ما این پاراگراف‌ها که پس از تغییر و جابه‌جایی به انتهای کتاب منتقل شدند، حقیقتاً چون گامی نتیجه‌گیرانه‌اند.

ذی‌نفعان حقوقی میشل فوکو بر این باورند که شرایط لازم برای انتشار این اثر والا مهیا شده است و اکنون زمان انتشار این اثر منتشرنشده فرارسیده است. این کتاب نیز همچون سه جلد قبلی در مجموعه‌ی «کتابخانه‌ی تواریخ»^۱ تحت نظر پیر نورا منتشر خواهد شد. در «پاورقی» ۱۹۸۴ چنین آمده بود:

جلد اول: /اراده به دانستن، ۲۲۴ صفحه.

جلد دوم: کاربرد لذت‌ها، ۲۹۶ صفحه.

جلد سوم: دغدغه‌ی خود، ۲۸۸ صفحه.

جلد چهارم: اقرارهای تن (در دست انتشار).

این امر هم‌اینک محقق شده‌است.

فردریک گرو